

Libris

SILVIA URSACHE

Respect pentru oameni si carti

CRĂIASA IARNĂ

LEGENDE

SILVIUS
LIBRIS

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SILVIA URSACHE

CRĂIASA IARNĂ

LEGENDE

SI
SILVIUS
LIBRIS

CUPRINS

Legenda zăpezii · 2

Legenda primilor fulgi · 5

Legenda crivățului · 7

Legenda iernii · 16

Povestea lui Moș Crăciun · 26

Povestea bradului · 30

Cândva, tare, tare demult, iernile erau fără zăpadă. Pământul încleștat de ger se cufunda într-un somn letargic de câteva luni. Dormind adânc, el visa la splendoarea primăverii, când primele raze șagalnce ale soarelui îl vor gădila jucăuș pe la tălpi, pe la nas, trezindu-l din somnul cel greu. Atunci el își va întinde leneș mădulele, va căsca zgomotos, iar seva din venele lui va porni să clocotească, dând viață ierburilor și florilor, care în scurt timp îl vor acoperi cu un covor de un verde fascinant.

Toate acestea se vor întâmpla în viitor. Dar acum pe întinsurile înghețate ale pământului adormit domnește Crăiasa Iarnă. Ea iese în fiecare zi din castelul său de gheață, scrutând împrejurimile. Urmărește ca unele vietăți ori plante să nu iasă înainte de timp din amorțire. Satisfăcută de ceea ce vede, Crăiasa izbește cu toiagul în pământ, ca nu cumva vreunui fir bezmetic de iarbă să-i treacă prin cap să se trezească înainte de vreme... Acesta este un semn pentru Moș Ger, care strânge cu și mai multă tărie în brațele sale de gheață pământul cufundat în profundul lui somn de iarnă.

Avea Crăiasa Iarnă o fiică, frumoasă, zveltă și foarte curioasă, cu numele Zăpada. Mai era acea fetiță și tare zvăpăiată, dar bună la inimă, nu-i semăna deloc severei ei mume. Într-o zi de toamnă târzie, când Crăiasa cea Ruginie se pregătea să-i transmită domnia surorii sale, Iarna, fiica Iernii, evadând din palatul de de gheață, se plimba prin câmpia atinsă de brumă. Mai toate ierburile și florile își aplecară smerite căpșoarele, fiind afectate de suflarea de gheață a mumei sale. Doar într-un loc mai dosit, într-o văgăună, întâlni niște flori roșii ca focul, ce mai ardeau încă în toată splendoarea lor. Fascinată de această frumusețe (fiica Iernii pentru prima dată în viață vedea flori vii, neatacate încă de brumă), ea le întrebă:

– De ce nu vă ascundeți? Știți că în scurt timp veți fi doborâte de suflarea mortală a mamei mele, care urăște tot ce-i viu?

– Soarta noastră este ca în fiecare an să fim omorâte de mama ta. Nu putem face nimic, trebuie să ne supunem destinului. Nu ne întristăm, deoarece odată cu venirea Primăverii vor apărea alte surori de-ale noastre, tot atât de mândre ca și noi. Ele vor înfrumuseța pământul, vor parfuma aerul și vor bucura privirile, răspunseră florile, clătînând sfios din căpșoarele lor purpurii.

Zăpezii i se făcu trist pe suflet, gândindu-se la tragica soartă a bietelor flori. Venind acasă, prinse a o ruga pe mama sa să le cruțe. Dar nemiloasa Iarnă îi reproșă că asta este ordinea lucrurilor în natură, care a fost stabilită de Însuși Dumnezeu, și că ea își îndeplinește doar misiunea. Milenii în șir florile, ierburile și majoritatea copacilor mor sau adorm iarna pentru a renaște la viață primăvara. Dar fata, miloasă din fire, nu se putea împăca cu acest gând. Ea se așeză pe pragul castelului și prinse a plânge. Lacrimile ei, purtate de vântul rece, înghețau din zbor, prefăcându-se în fulgi de zăpadă. Fulgii cădeau cumiți la pământ, acoperind florile care nu reușiseră încă să înghețe cu o plapumă moale, pufoasă și călduroasă. Așa a apărut pe lume prima zăpadă, care a fost numită astfel în cinstea fecioarei celei miloase.

De atunci în fiecare iarnă cade zăpadă, apărând florile cele gingașe de suflarea gerului nemilos. Iar primăvara lacrimile înghețate ale frumoasei Zăpezi se topesc, încălzite de blânde raze ale soarelui de primăvară, dând naștere primelor flori. Ele își pleacă capetele violete, închinându-se parcă generoasei tinere pentru bunătatea ei. Aceștia sunt ghiociei.